pzazz

Delivery

AKIRA TAKAYAMA

De boodschap die toch niet besteld raakte

Pieter T'Jonck

Gezien op 25 mei 2022

Studio's van het Kaaitheater, in het kader van Kunstenfestivaldesarts

Sinds de COVID pandemie zijn ze niet meer weg te denken uit het stadsbeeld: koeriers die met een gps op hun stuur en een grote doos op hun rug door de straten fietsen. Maar zo zichtbaar als die dozen zijn, zo onzichtbaar zijn de koeriers zelf. Niemand die hen ziet zoals ze zijn. ‘Delivery’ van de Japanse regisseur Akira Takayama zet hen voor één keer wel in de kijker, als rappers.

26 MEI 2022

De opzet van ‘Delivery’ is direct en eenvoudig. Op de achterwand van de theaterzaal van de Studio’s van het Kaaitheater loopt een film met beelden van het centrum van Brussel, van de middenlanen tot aan de Naamsepoort, en van de Troonlaan over het beursplein tot aan het Zuidstation.

Ze zijn onmiskenbaar geschoten vanaf de helm van een fietser die laveert door de straten. Het is een onbekend perspectief als je nooit fietst in de stad. Plots zie je hoe lastig navigeren het is als toeristen over het midden van de weg zwalken alsof de straat van hen was. Of hoe auto’s de ruimte voor fietsers afknijpen of een concullega net voor je neus uit een zijstraat opduikt.

Tegen dat decor geeft Takayama vijf koeriers, die in hun vrije tijd ook rapper zijn, de vloer om over het wel en wee van hun bestaan verslag te doen. De sfeer zit er al meteen in door de uitstekende, opzwepende DJ Set van WARØ, het duo Leandro Saiombo en Yves-Henri Defalque. Meteen neemt het vijfkoppige collectief ‘La Chaumière’ (‘De strohut’) het centrum van de zaal in voor een eerste rapsong. Die laat aan duidelijkheid wensen over. Bobo’s van alle slag -hun klanten dus- krijgen een serieuze veeg uit de pan.

Het publiek smulde (sic) van dit spervuur aan woorden en muziek.

In hoog tempo volgen de rappers elkaar op, elk met hun eigen verhaal over het gevaarvolle, lastige bestaan van de voedselkoerier. Moïse sprinht eruit door de virtuoze danspasjes waarmee hij zijn eerbetoon aan de *livreurs* ondersteunt.

Het publiek smulde (sic) van dit spervuur aan woorden en muziek. De vraag is alleen of ze wel iets oppikten van de verhalen van deze stoere helden van de pizza? Het was immers best moeilijk om te volgen wat deze mannen -geen vrouwen inderdaad- te zeggen hadden. Dat lag niet alleen aan het bargoens dat ze spraken, maar ook aan het steeds luidere, stilaan oorverdovende geluidsniveau.

Je kon het achteraf wel nalezen op een tekstblad. De teksten bieden een wat onthutsend beeld van wat koeriers te verduren hebben en hoe weinig waardering ze daar financieel en menselijk voor krijgen (maar wisten we dat niet als sinds ‘Sorry we missed you’, de film van Ken Loach?) Maar het gaat in die teksten ook over hun dadendrang en doorzettingsvermogen. Ze willen er iets van maken.

Toch is het jammer dat Takayama niet werkte op vertaling of verheldering van wat deze mensen vertellen. Nu krijg je een één-op-één vertaling van straat naar

podium als een rapconcert. Plots overheerst dan ‘spektakel’ en ‘ambiance’. Zo gaat het verhaal van deze rappende koeriers de mist in.